

УДК 351.83(468)

Н.С. Сітніковакандидат наук з фізичного виховання та спорту
Класичний приватний університет**СИСТЕМА РОЗВИТКУ ДИТЯЧО-ЮНАЦЬКОГО СПОРТУ
В УКРАЇНІ ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗРОСТАННЯ ДЕРЖАВИ**

У статті проаналізовано проблеми розвитку дитячо-юнацького спорту в Україні, намічено основні заходи щодо піднесення престижу заняття спортом, визначено пріоритетні напрями регулювання дитячого спорту в законодавчій сфері та заплановано шляхи вдосконалення дитячо-юнацького спорту в державі.

Ключові слова: органи державного регулювання, державна політика, нормативно-правова база, цільові програми, дитячо-юнацький спорт, шляхи вдосконалення.

I. Вступ

В Україні сьогодні мільйони людей різного віку займаються спортом, вважають його невід'ємною частиною свого життя. Невідкладні завдання вирівнювання демографічної ситуації в нашій країні вимагають залучення в спорт ще більшої кількості співвітчизників. Не менш актуальне це завдання щодо підростаючого покоління. Саме спорт і спортивна мораль можуть стати не тільки основою його здорового способу життя, а і моральним вибором молоді [2, с. 22].

Зі зміцненням здоров'я громадян країни тісно пов'язане фізичне виховання дітей, підлітків, дорослого населення. Фізична культура є важливим засобом підвищення соціальної та трудової активності людей, задоволення їх моральних, естетичних і творчих запитів, життєво важливої потреби взаємного спілкування, розвитку дружніх відносин між народами та зміцнення миру. Спорт – органічна частина фізичної культури, особлива сфера виявлення й уніфікованого порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, технічної, інтелектуальної та іншої підготовки шляхом змагальної діяльності. Соціальна цінність спорту визначається його дієвим стимулювальним впливом на поширення фізичної культури серед різних верств населення [3].

Загальновідомо, що спорту вищих досягнень не буває без дитячо-юнацького спорту. Тому цей напрям роботи у системі розвитку фізичної культури і спорту перебуває на особливому рахунку в усіх країнах, які хочуть мати високі спортивні показники та здорову націю [7].

Вивченню питання розвитку дитячо-юнацького спорту в Україні, його організації та підтримці державою присвячено останніми роками значну кількість досліджень та є предметом наукових пошуків вітчизняних і російських дослідників й фахівців фізичного

виховання та спорту, зокрема: Л.В. Волков, Г.Г. Мазурашу, М.Я. Набатникова, В.М. Платонова та ін. Однак, незважаючи на широке коло досліджень і значну кількість наукової та зарубіжної літератури, проблеми у спорті є, і ці проблеми на сьогодні недостатньо вивчені [1; 3; 6; 7].

Питання розвитку дитячо-юнацького спорту актуальне завжди. Адже щоб пишатися своїми спортсменами, державі необхідно забезпечити умови для того, щоб діти мали можливість реалізувати свої таланти та здібності й примножити спортивну славу країни. Як піднести престиж заняття спортом, як досягти масовості та яким чином трансформувати її у вищі досягнення, що необхідно врегулювати в законодавчій сфері та які є шляхи вдосконалення фінансування дитячо-юнацького спорту – це стало передумовами подальшого дослідження.

II. Постановка завдання

Мета статті – проаналізувати розвиток дитячо-юнацького спорту в Україні та показати його значення для Олімпійського руху держави.

III. Результати

Сучасний спорт і система підготовки спортсменів високої кваліфікації ставлять першочерговим завданням ефективний розвиток дитячо-юнацького спорту, формування діючої системи відбору перспективних дітей та підлітків до регулярних занять з обраного виду спорту, створення умов для реалізації ними набутих рухових навичок і основ окремих видів спорту в подальшій спортивній діяльності. Система дитячо-юнацького спорту об'єднує спортивні школи всіх типів, які забезпечують відбір обдарованих осіб із системи дитячого спорту, поступову спеціалізацію юних спортсменів, що мають високий рівень підготовленості, для участі у міжнародних спортивних змаганнях дітей та школярів, а також для подальшого переходу в систему резервного спорту [4].

Сьогодні в Україні працює 1692 дитячо-юнацьких школи, у тому числі 251 спеціалізована. За 2012 рік відкрито 30 нових ДЮСШ у 10 регіонах – по 8 у Дніпропетровській області та м. Київ, 4 – у Донецькій, 3 – у Запорізькій, 2 – в Івано-Франківській, по одній – у Закарпатській, Полтавській, Одеській, Херсонській та Хмельницькій. У ДЮСШ спортом займаються понад 723 тис. дітей і підлітків. Це 12,7% учнів та студентської молоді віком від 6 до 18 років (у 2009 р. цей показник становив 11,7%). Вищий за середній показник відсотка дітей, що займаються в спортивних школах, у Харківській, Дніпропетровській, Хмельницькій, Київській, Сумській, Чернігівській, Кіровоградській, Чернівецькій, Волинській, Миколаївській областях і м. Київ. У школах підвищують майстерність понад 22 тис. спортсменів I розряду, понад 13 тис. кандидатів у майстри спорту, понад 4 тис. майстрів спорту і майже 1 тис. майстрів спорту міжнародного класу. За останній рік підготовлено 190 мсмік і 1274 мс [9].

Незважаючи на те, що в цілому по країні кількість шкіл зросла, спостерігається зменшення кількості дітей, котрі займаються в ДЮСШ, в окремих регіонах: у Запорізькій – на 5302 особи, у Київській – на 1609, у Харківській – на 1498, в Івано-Франківській – на 1229. Низький відсоток дітей, які вчаться у ДЮСШ, в АР Крим, Житомирській, Закарпатській, Львівській, Тернопільській областях.

Протягом року зменшилася кількість дітей, котрі займаються пріоритетними для країни видами спорту – легкою атлетикою (на 4700), плаванням (на 1650), важкою атлетикою (на 850) та ін. Дуже низький відсоток тих, хто займається зимовими видами спорту. У спеціалізованих класах з видів спорту навчається 6334 учня [5].

Пошук обдарованих дітей, формування в них здорового способу життя, організацію їх змістовного відпочинку та дозвілля, надання їм підтримки, розвиток здібностей і набутих навичок вихованців, створення необхідних умов для максимальної реалізації їхніх здібностей в обраному виді спорту призвана сильна когорта тренерсько-викладацького складу.

Навчально-тренувальний процес у ДЮСШ здійснюють 21 600 тренерів, майже 40% яких мають тренерську кваліфікаційну категорію.

Водночас останніми десятиріччями порушена система відбору до навчання у спортивних школах. Втрачено позитивний досвід селекційного відбору, обстеження і аналіз конституційних, зростових та фізичних даних дитини, проведення у позаурочний і позашкільний час різноманітних рухових ігор, у ході яких спостерігалися інтелектуальна та психологічна адаптація під час

ситуаційних змін, ступінь наявної координації у дитини та його витривалість.

Сучасна практика відбору й орієнтації тренування здібних спортсменів свідчить про низьку ефективність дитячо-юнацького спорту. У системі дитячо-юнацького спорту необхідно забезпечити оптимальне співвідношення кількості дітей, які займаються спортом на різних етапах багаторічного вдосконалення, передбачаючи відсів недостатньо перспективних з погляду спеціальної підготовки.

Це можливо, враховуючи, по-перше, що практика засвоєння основних видів спорту, попереднє тестування рухових функцій і стану здоров'я дасть змогу спрямовувати найбільш здібних дітей у конкретному виді спорту для подальшого вдосконалення в системі дитячо-юнацьких спортивних шкіл (ДЮСШ), спеціалізованих дитячо-юнацьких шкіл олімпійського резерву (СДЮШОР), а підготовка на початкових етапах – формувати і відбирати контингент спортсменів, перспективних для подальшого вдосконалення, для резервного спорту.

По-друге, діти, які не виявили явних здібностей до подальшого спортивного вдосконалення, мають бути орієнтовані для занять масовим спортом. Такий підхід дасть можливість підвищити ефективність системи відбору і розвивати систему масового дитячо-юнацького спорту.

Аналіз діяльності спортивних відділень ДЮСШ із видів спорту засвідчив, що спостерігається тенденція зниження кількості учнів, а також спортивних відділень останніми роками з багатьох видів спорту.

Так, протягом 2000–2011 рр. було закрито ряд відділень ДЮСШ із велоспорту-трек, водного поло, спортивної гімнастики, кінного спорту, вітрильного спорту, стрільби кульової та стендової. Аналогічна ситуація виникає і при розгляді діяльності СДЮШОР, де було закрито відділення в таких видах спорту, як: бокс, боротьба греко-римська, велоспорт-трек, велоспорт-шосе, веслування на байдарках і каное, дзюдо, легка атлетика, вітрильний спорт, плавання, стрибки у воду тощо. Водночас збільшується кількість відділень із неолімпійських видів спорту, як: карате, у-шу, боротьба сумо, панкратіон, пауерліфтинг, кікбоксінг тощо. Ця тенденція, зокрема, свідчить і про недостатню інформаційно-пропагандистську діяльність держави у сфері фізичної культури і спорту [8].

Щодо матеріально-технічного забезпечення дитячо-юнацького спорту, то у більшій частині дитячо-юнацьких спортивних шкіл, на жаль, відсутня власна спортивна база.

Лише кожна десята дитина віком 6–18 років займається у системі дитячо-юнацького спорту, що вдвічі менше, ніж необхідно для успішного пошуку та виховання резерву

національних збірних команд України. У сільській місцевості лише одна дитина із п'ятдесяти має можливість займатися у спортивній школі.

Недостатній рівень ресурсного забезпечення діяльності спортивних шкіл усіх типів. Їх фінансування становить не більше ніж 50–60% від потреби. Причому витрати на навчально-спортивну роботу в співвідношенні до наявних витрат на діяльність усіх ДЮОШ країною становлять лише 10,6%, при тому що у 2003 р. цей показник становив 15% [10].

Сьогодні утримання однієї осудженої молододі людини, що відбуває покарання у спеціальних виховних установах України, обходиться державі втричі дорожче, ніж утримання одного учня дитячо-юнацької спортивної школи.

Спортивні школи утримуються лише за бюджетними призначеннями відповідних бюджетів або за рахунок Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності та витратами, зумовленими народженням і похованням. Частка позабюджетних надходжень, приватних підприємств і установ, фізичних осіб становить не більше ніж 3–5%.

І все ж треба розуміти, що за наявності хороших баз, але за відсутності належної уваги до дитячо-юнацького спорту на якісно новий рівень у розвитку сподіватися буде важко. Більшість ДЮОШ на сьогодні практично не мають належного обладнання і спортивного інвентарю, чимало з них не мають і своїх спортивних споруд. Левову частку бюджету таких шкіл становить заробітна плата тренерів, до речі, мізерна. На навчально-тренувальну роботу кошти школам практично не виділяються, тому юні спортсмени не мають можливості виїхати на змагання, а саме це дає рух уперед. Як можна тренуватися, не змагаючись?

Якщо держава не змінє підхід до медико-біологічного забезпечення спортсменів, організації їхнього харчування, яке сьогодні не відповідає вимогам, не підсилить наукову основу спорту, особливо спорту найвищих досягнень, то все марно. Ті країни, з якими ми змагаємося, які очолюють таблицю медалей ХХХ Олімпіади – США, Китай – вони є такими самими лідерами і в економічному аспекті. Хіба і в розвитку економіки наша країна посідає 14 місце? Тобто за цією паралеллю: економіка – командне місце на Іграх – ми посідали б значно вище місце.

Проблеми, з якими стикаються ДЮОШ у своїй роботі, спільні для всіх, а однією з їх причин є невпорядкування нормативної бази. Питання розвитку дитячо-юнацького спорту знайшло відображення в Національній доктрині розвитку фізичної культури і спорту, Національному плані дій щодо ре-

лізації державної політики в сфері фізичної культури і спорту, Державній програмі розвитку фізичної культури і спорту на 2007–2011 роки, Державній програмі розвитку фізичної культури і спорту на 2012–2016 роки. Та попри цю низку документів, залишається неврегульованим фінансування діяльності ДЮОШ, оплата праці тренерів-викладачів, забезпечення спортивними спорудами, обладнанням, інвентарем [9].

Основною проблемою, яка не дає можливості спортивним школам здійснювати свою діяльність у правовому полі, є відсутність Положення про ДЮОШ. Чинність попереднього Положення призупинено, оскільки, на думку Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту, воно є недосконалим і не відповідає сучасним вимогам, а робота над новим триває вже впродовж п'яти років. Подолати цю проблему не дає змоги неузгодженість поглядів різних суб'єктів спортивної сфери на організаційні аспекти діяльності. Через відсутність Положення не знято питання стосовно зменшення кількості груп для тренера-початківця. Сьогодні молодому тренерові треба мати від 54 до 68 учнів на одну ставку. Але ж відомо, що набрати такі групи вкрай складно в районних центрах, де відбувається скорочення населення та є інші проблеми [3].

З метою покращення ситуації в цьому напрямку законодавчими та нормативно-правовими актами, ухваленими останнім часом, передбачено низку заходів на державному та місцевому рівнях щодо покращення матеріально-технічного стану ДЮОШ, а також фінансового забезпечення діяльності спортивних шкіл усіх типів. По-перше, необхідно переглянути всю законодавчу базу сфери: Закони України "Про фізичну культуру і спорт", новий проект якого підготовлено, "Про позашкільну освіту", "Про місцеве самоврядування", "Про принципи фінансування з місцевих та державного бюджетів". По-друге, необхідно вирішити проблеми забезпечення навчально-тренувального процесу, особливо в літній період. На сьогодні лише близько 100 тис. учнів ДЮОШ і СДЮШОР оздоровились узимку та влітку в таборах. А в АР Крим та Львівській областях, де природні умови максимально сприяють проведенню спортивно-оздоровчих заходів, цей показник менше ніж середній показник державою. Водночас кошти, виділені на оздоровлення, зокрема товаристам по лінії Міністерств оборони та аграрно-промислового комплексу, використані не в повному обсязі [11].

Гострим питанням є відсутність власної спортивної бази у шкіл, адже на оренду необхідних споруд витрачається лєвова частка коштів і залишається надто мало на навчально-тренувальну роботу.

З 1 вересня 2009 р. відбулося присвоєння категорій дитячо-юнацьким спортивним школам залежно від ефективності їх роботи. Також ураховується кількість спортсменів – вихованців ДЮСШ, які входять до складу збірних команд України, наявність висококваліфікованих тренерських кадрів. Розподіл на категорії дає змогу переглянути оплату праці тренерів, визначити її розмір залежно від досягнутих результатів, збалансувати інфраструктуру розвитку ДЮСШ та залучити більше дітей і підлітків до занять фізичною культурою і спортом.

Із 30 вересня 2010 р. на засіданні Гуманітарної ради, яку очолює Президент країни, було прийнято рішення про будівництво 500 багатофункціональних майданчиків щороку. На них з'явиться можливість усім бажаючим займатися футболом, волейболом, баскетболом, гандболом, великим тенісом, бадмінтоном [11].

У квітні – травні 2012 р. проведено інвентаризацію роботи дитячо-юнацьких спортивних шкіл в Україні.

Проте міністерство турбує ситуація, що склалася із фінансуванням дитячо-юнацького спорту в державі. Наприклад, тільки у Києві на сьогодні функціонують 41 ДЮСШ, 45 спеціалізованих дитячо-юнацьких шкіл олімпійського резерву та дві школи вищої спортивної майстерності. Протягом 2011 р. заборгованість перед ДЮСШ із міського бюджету зросла до 1 млн 340 тис. грн. Із них 950 тис. грн борг за оренду приміщень і комунальні послуги. І це тоді, коли столиця мала б подавати приклад регіонам, а не ставити спортивні школи на межу виживання [9].

На утримання спортивних шкіл у 2010–2012 рр. витрачено 477 млн грн (659 грн на одного учня на рік). З них на навчально-спортивну роботу витрачено лише 8%, тобто 51 грн на одного учня (в освітянських школах цей показник 5,4% загальних асигнувань, у школах облспортуправлінь – 8,7%, у товариствах у середньому – 8,4%). Зрозуміло, що на такі гроші забезпечити сучасний рівень підготовки резерву просто неможливо [10].

У 2012 році згідно з рішенням Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності через його регіональні управління профінансовано не тільки дитячо-юнацькі спортивні школи товариств “Україна” і “Спартак”, а й “Колоса”, “Динамо” та частково – комітету з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, на що витрачено близько 82 млн грн, це 17% фінансування з усіх джерел [8].

Пошуки оптимальної моделі фінансування діяльності ДЮСШ тривають. На думку фахівців, доля спортшкіл сьогодні майже

завжди залежить від обласного та місцевого бюджетів, і необхідно відпрацювати сучасні механізми координації цієї роботи.

Відомо, що з тисячі дітей, які приходять до спортивних шкіл, із часом залишається близько ста, а з них приблизно 10% можуть досягти результатів у великому спорті, дійти ж до олімпійського п'єдесталу зможуть одиниці. І це потребує наполегливої роботи впродовж 8–10, а то й більше років. Чимало видів спорту мають пізню спеціалізацію. Багато дітей, які займаються у ДЮСШ, продовжують навчання в них і після закінчення загальноосвітніх шкіл. Але підготовку атлетів старше ніж 18 років Фонд соціального страхування сьогодні не фінансує. Це призводить до того, що втрачається найближчий резерв спортсменів-кандидатів, а інколи і членів національної збірної, котрі не можуть бути прийняті до школи вищої спортивної майстерності (оскільки спеціалізація ШВСМ не завжди відповідає спеціалізації СДЮШОР) чи працевлаштовані. Тож необхідно розглянути питання, щоб для занять деякими пріоритетними видами спорту вік перебування в ДЮСШ підняти з 18 до 21, а в окремих випадках і до 22–24 [10].

Пріоритетним питанням на сьогодні також є механізм удосконалення заробітної плати тренерів ДЮСШ, для того, щоб молоді спеціалісти не боялися йти до спортивних шкіл, а досвідчені фахівці не залишали країну. Необхідно розробити тарифну сітку, систему заохочення провідних спортсменів і тренерів з олімпійських і неолімпійських видів спорту.

Потрібно об'єднати зусилля центральних і місцевих органів влади для пропагування здорового способу життя та забезпечення належних умов для тренувань спортсменів різного віку та рівня підготовки, а саме:

- протягом п'яти років спробувати побудувати в усіх обласних і районних центрах держави сучасні фізкультурно-оздоровчі комплекси з плавальними басейнами. Для цього треба встановити зв'язок з місцевими органами влади щодо визначення земельних ділянок і місць можливого будівництва таких об'єктів та сформулювати типові проекти з повною кошторисною документацією;
- побудувати нові дитячі спортивні майданчики. Треба розробити таку програму, яка б передбачала спільне фінансування з місцевих і державного бюджетів. Наприклад, у Запоріжжі чимало спортивних майданчиків зі штучним покриттям будується саме у сільській місцевості, а це відкриває нові можливості для розвитку дитячого спорту. До цього додає зусиль не тільки місцева влада, а й долучаються меценати. Протягом минулого року в області в рамках регіональної про-

грами розвитку фізичної культури і спорту побудовано 19 майданчиків, більшість із них – за позабюджетні кошти [8].

Щороку Міністерство у справах сім'ї, молоді та спорту і Всеукраїнський центр фізичного здоров'я населення "Спорт для всіх" проводять місячник "Спорт для всіх – спільна турбота". Кожного року по всій Україні ремонтується понад 24 тис. спортмайданчиків, а у 2012 р. – 27 тис. [8];

- налагодити будівництво багатофункціональних спортивних комплексів, і не тільки в рамках Євро-2012, бо сучасні спортивні споруди в нашій країні не будували понад 17 років.

В Україні вже збудовано чотири сучасні льодові палаци спорту – у Донецьку, Херсоні, Калуші Івано-Франківської області та Харкові. Нові спортивні споруди зі штучним льодом – арени з часом з'являться і в інших містах, як передбачено державною ціллювою соціальною програмою "Хокей України". Це відкриває нові можливості й для розвитку дитячо-юнацького спорту [9].

На сьогодні в нашій країні пріоритет віддається тим видам, в яких наші спортсмени можуть показати високі результати. Але, на нашу думку, не треба диктувати дитині чи дорослій людині обирати собі уподобання. Необхідно розвивати всі види спорту. Дитина, займаючись, обере собі той вид, який буде приносити їй задоволення і зміцнюватиме здоров'я. Краще мати 20 медалей різного ґатунку в 20 різноманітних видах спорту, ніж кілька золотих – у двох видах. Розвивати необхідно все, можливо, роблячи деякі акценти.

Уже зараз треба подумати про необхідність розробки програми підготовки до наступних Олімпійських ігор. Підготовка до них не означатиме, що нічого не треба робити з ДЮСШ. Сьогодні юні спортсмени навчаються в цих спортивних школах, а через чотири роки випускники придуть до збірної, і їхні місця в школах посядуть інші.

IV. Висновки

Вважаємо, щоб організувати ефективну систему спорту в Україні необхідно визначити основні кроки щодо розвитку дитячо-юнацького спорту, а саме:

- покласти контроль за формуванням державної політики щодо діяльності ДЮСШ на центральний орган виконавчої влади з питань фізичної культури і спорту;
- визначити фінансування ДЮСШ пріоритетним державним напрямом;
- збільшити видатки місцевих бюджетів на забезпечення діяльності спортивних шкіл усіх типів, у тому числі на навчально-спортивну роботу не менше ніж 25% від загального обсягу їх фінансування;
- затвердити Положення про ДЮСШ постановою Кабінету Міністрів України;

- створити координаційну раду на чолі з віце-прем'єр-міністром України для вирішення проблем діяльності ДЮСШ;
- удосконалити етапності спортивної підготовки талановитої молоді через систему ДЮСШ, СДЮШОР, ШВСМ, училищ фізичної культури і спорту;
- затвердити державну програму розвитку спортивних шкіл та їх матеріально-технічного забезпечення;
- підвищити зарплати тренерів і чітко продиференціювати оплати відповідно до спортивних досягнень вихованців;
- комп'ютеризація ДЮСШ для запровадження сучасної системи обміну інформацією та пропаганди;
- відпрацювати навчальні програми та налагодити взаємодію з профільними ВНЗ.

Головне завдання держави – забезпечити здоров'я людей. Ми говоримо про спорт, а це насамперед здоров'я. Здорова людина хворіє менше, не виникатиме необхідність витрачати кошти на лікування, краще їх витратити на запобігання хворобі. Здорове населення житиме довше. Але пропаганда спорту, здорового способу життя не має бути відірваною від реалій. Якщо говоримо про користь занять спортом, для цього мають бути відповідні сучасні споруди, де можна займатися за своїм уподобаннями і здібностями. Це має йти паралельно. І тоді наші діти обов'язково покажуть свої таланти.

Список використаної літератури

1. Волков Л.В. Детский и юношеский спорт: методология исследования и разработка учебной дисциплины / Л.В. Волков // Актуальні проблеми фізичної культури та спорту в сучасних соціально-економічних умовах: II Міжнародна наукова конференція, 2005 р. – Запоріжжя, 2005. – С. 14–19.
2. Волков Л.В. Система управления развитием физических способностей детей школьного возраста в процессе занятий физической культурой и спортом: автореф. дис. на соискания ученой степени докт. пед. наук: спец. 13.00.04 / Л.В. Волков. – М.: ГЦОЛИФК, 1989. – 38 с.
3. Мазурашу Г.Г. Здоров'я – пріоритет державної політики / Г.Г. Мазурашу // Спортивно-розважальне видання "Супер!": спец. випуск, присв. пробл. сфери фіз. культури і спорту в Україні. – 2009. – 24 с.
4. Мічуда Ю.П. Проблеми вдосконалення механізмів державного управління сферою фізичної культури і спорту в Україні / Ю.П. Мічуда // Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві: зб. наук. пр. – Луцьк, 2002. – Т. 1. – С. 26–28.
5. Олійник М.О. Теоретичні і методичні основи управління фізичною культурою і спортом в Україні / М.О. Олійник. – К.:

- Вид-во Національного університету фізичної культури і спорту, 2000. – С. 13.
6. Основы управления подготовкой юных спортсменов / [под ред. М.Я. Набатниковой]. – М. : Физкультура и спорт, 1982. – 280 с.
 7. Платонов В. Н. Подготовка юного спортсмена / В.Н. Платонов, К.П. Сахновский. – К. : Радянська школа, 1988. – 288 с.
 8. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.пос-ukr.org.
 9. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukraine2012.gov.ua/interviews/25251/>.
 10. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JF3LB00B.html.
 11. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.

Стаття надійшла до редакції 12.02.2013.

Ситникова Н.С. Система развития детско-юношеского спорта в Украины и его значение для социального роста государства

В статье проанализированы проблемы развития детско-юношеского спорта в Украине, намечены основные мероприятия по подъему престижа занятия спортом, определены приоритетные направления регулирования детского спорта в законодательной сфере и запланированы пути усовершенствования детско-юношеского спорта в стране.

Ключевые слова: органы государственного регулирования, государственная политика, нормативно-правовая база, целевые программы, детско-юношеский спорт, пути усовершенствования.

Sitnikova N. System development of children's and youth sports of Ukraine and its importance for the social growth of the state

The paper analyzed the problems of youth sport in Ukraine, outlines the basic measures for raising the prestige of the sport, priority of regulating children's sport in the legal field and the ways to improve youth sport in the country.

Key words: regulatory agencies, public policy, legal framework, targeted programs for children and youth sports, ways to improve.